

len ze niks extra's meer en je vraagt jezelf wanhopig af hoe je ze in godsnaam een uur bezig moet houden. In een winkel heb ik ook nog gestaan, zag daar ook wel eens klanten van mezelf, maar goed verdienen deed ik uiteindelijk in dat bordeel. Als ik nu weer zou moeten werken zeg ik, 'geef mij de kas in de winkel maar'. Ik weet niet of er meer vrouwen zulke reactie's op het vak hebben en willen schrijven. Want goh, die tijden toch veranderd. Nu, na vier jaar werken ben ik opgenomen in een p.s.ziekenhuis en denk er niet meer aan te gaan werken. Het is voor mij voorbij, de makkelijke meiers zijn verdwenen als sneeuw voor de zon. Maar ik blijf in hart en leden een vrijbuiters. Geile groeten.

B.

AANTREKKELIJK

Ik ben een vrouw van vijftig jaar en moeder van drie opgroeiende gezonde en dure jongens. Ik ben geen prostituee maar wil er een worden en weet niet hoe ik dat aan moet pakken. Al tien jaar leef ik van een uitkering en nu mijn kinderen allemaal op de middelbare school zitten, rijzen de kosten de pan uit. Zij willen toch graag sporten en met schoolreisjes mee, maar hebben ook kleding en schoolboeken nodig. Dat alles is een grote aanslag op ons gezinsbudget. Gelukkig hebben mijn kinderen veel begrip voor onze financiële situatie en ze verdienen allemaal een centje bij, waarvan ze sparen voor zaken die voor pubers onmisbaar zijn, zoals brommers, muziek en disco-bezoek. Maar toch lijkt ik geen maand meer uit te komen

met het bijstandsbedrag en de onbetaalde rekeningen stapelen zich op. Ondanks mijn vijftig lentes zie ik er nog zeer aantrekkelijk uit en ik denk dat ik nog best een paar jaar mee kan in de wereld van de vleselijke lusten. Maar hoe en waar? Zijn er prostituees die hier misschien hulp kunnen bieden? De meest belangrijke informatie die ik nodig heb zijn: welke werkvormen bestaan er en wat zijn de voor- en nadelen. Hoe ga je met de belasting om? Geef ik het op of krijg ik vanzelf een aanslag? Hoe moet dat nou als je ongesteld bent? Krijg je dan vrij? Ook zou ik graag willen leren hoe ik met klanten om moet gaan: wat moet je wel doen en wat niet. Kortom, heel wat vragen zou ik graag beantwoord krijgen, want het is natuurlijk goed als je bewust voor prostitutie kan kiezen maar als je niets weet ben je wel erg kwetsbaar.

Als aankomend prostituee hoop ik dat jullie me kunnen helpen of eventueel tips geven hoe ik zelf de informatie kan vergaren die ik nodig heb. Veel liefs en sterkte in jullie strijd.

Shirley

VANILLE

't Moet me even van 't hart dat ik 't een verrukking vond jullie eerste aflevering te lezen. Maar behalve dat ik 't fantastisch vind dat wij nu een eigen blad hebben, heeft 't ook veel pijn in mij losgemaakt. Ik heb heel veel behoefte aan herkenning, aan m'n ervaringen delen met anderen die me kunnen begrijpen. Maar zo zeker als ik me doorgaans tegenover (potentiële) klanten voel, zo klein en

kollega's. Ik ben bang. Bang met serieus genomen te worden, te worden geminacht en verguisd. Zoals ik me in het pottenwereldje voel uitgestoten omdat ik mannen niet voor honderd procent uit mijn leven heb gebannen, zoals ik me door SM-sters geminacht voel omdat ik vanille verkies boven de smaak van rubber en leer, zo heb ik de indruk dat ook in ons vak veel vrouwen neerkijken op kollega's die hun werk anders invullen en vormgeven dan zijzelf. Voor mijn gevoel beschouwen veel straat- en raamprostituees kollega's die thuis of voor escortburo's werken als elitair of snobistisch, kijken escort- en clubwerkers omgekeerd neer op kollega's achter het raam, worden heroïnehoeren erop aangekeken dat ze het vak een slechte naam geven, hebben zelfstandige pro's een zielig idee over kollega's met een baas of een beschermer en zien full-time hoeren part-time werksters niet voor vol aan. Kortom: ik ben gewoon bang om iemand te vertellen hoe ik met mijn vak omga, want het lijkt een kans van een op duizend dat zij 't kunnen aksepteren. Paranoia? Misschien. Maar ik heb in 't verleden zo ongelofelijk vaak mijn naïeve kop gestoten, dat ik gewoon weet dat juist binnen minderheidsgroepen verkettering en verguizing hoogtij vieren. En ik moet toegeven: ik deed er vroeger zelf net zo hard aan mee. 't Gaf me een sterk gevoel me vast te klampen aan dogma's van het anders-zijn. Maar dat werkt alleen als je een clubje gelijkdenkenden om je heen hebt. En in de loop der tijd is het er steeds meer op gaan lijken dat het begrip 'gelijkdenkend' maar beter uit de dikke Van Dale kan worden geschrapt. Ik ben me steeds meer geïsoleerd gaan voelen. Het lekker samen met vriendinnen katten op anderen heeft plaats gemaakt voor een verslindende angst om op mijn beurt verguisd te worden. Ik zou willen dat iemand mij ervan kon overtuigen dat ik spoken zie, maar ik vrees dat mijn angst niet uit de lucht is gegrepen. Ik zou me zelfs heel goed kunnen voorstellen dat ik niet de enige ben die met deze angst leeft. Toch blijf ik dat verlangen koesteren ooit eerlijk en open met kollega's gevoelens en ervaringen te kunnen uitwisselen. Mogelijk kan jullie blad me hierin op weg helpen.

Anja